

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže a soudkyň Mgr. et Mgr. Lenky Bahýřové, Ph.D. a Mgr. Věry Jachurové ve věci

žalobkyně: **A. A.,**
státní příslušnost Ukrajina
zastoupená obecnou zmocněnkyní Mgr. V. K.

proti

žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 15. 6. 2015 č.j. MV-51018-3/SO-2015

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

1. Rozhodnutím označeným v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“) žalovaná zamítla odvolání žalobkyně a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 8. 1. 2015 č.j. OAM-36592-6/DP-2014 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), kterým byla podle § 46 odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) ve spojení s § 56 odst. 1 písm. a) téhož zákona zamítnuta žádost žalobkyně o vydání povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem strpění pobytu na území (dále jen „předmětná žádost“).
2. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaná uvedla, že žalobkyně pobývala na území České republiky na základě dlouhodobého víza k pobytu nad 90 dnů (za účelem strpění pobytu – pozn. soudu) s platností od 11. 6. 2014 do 10. 9. 2014. Dne 18. 8. 2014 podala žalobkyně žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem strpění pobytu na území dle § 43 odst. 1 s odkazem na § 33 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, přičemž jako překážku bránící jí ve vycestování přiložila lékařskou zprávu ze dne 15. 8. 2014 s informací o tom, že dosud neproběhlo očkování její dcery, která se narodila dne ... Dále žalobkyně správnímu orgánu předložila rodný list dcery a svůj oddací list.
3. Správní orgán I. stupně následně prvostupňovým rozhodnutím předmětnou žádost zamítl s odůvodněním, že v řízení byla prokázána existence skutečností, které naplňují podmínku pro zamítnutí žádosti ve smyslu § 46 odst. 2 ve spojení s § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Ze žalobkyní předložených dokladů bylo totiž zřejmé, že dne ... porodila dceru, a tudíž důvody, pro které nemohla vycestovat (tj. období pokročilého stádia gravidity a období nutné pro bezpečný průběh těhotenství), již pominuly.
4. V odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí žalobkyně uvedla, že zanikla-li překážka, na jejímž základě pobývala na území za účelem strpění pobytu, je zde nový důvod, pro který podá žádost o povolení k dlouhodobému pobytu, a sice že jak manžel žalobkyně, tak její dcera pobývají na území České republiky na základě povolení k trvalému pobytu. Žalobkyně se o dceru stará a dcera je na ni fixovaná. Žalobkyně uvedla, že odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí podala z opatrnosti, aby do rozhodnutí o žádosti o povolení k trvalému pobytu měla legální pobyt na území České republiky a nemusela vycestovat. Dne 26.3.2015 žalobkyně správnímu orgánu doložila podání označené jako žádost o povolení k trvalému pobytu, v němž byl shrnut obsah jejího odvolání a dále je zde uvedeno, že žalobkyně žádá o udělení trvalého pobytu z jiných důvodů hodných zvláštního zřetele, neboť její dcera i manžel žijí v České republice na základě povolení k trvalému pobytu, mezi žalobkyní a její dcerou existuje silné citové pouto a dcera žalobkyně by velmi strádala, pokud by se o ni žalobkyně nemohla starat a každodenně ji nevidala.
5. Žalovaná dále v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedla, že má za prokázané, že žalobkyně pobývala na území České republiky na základě dlouhodobého víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území s platností od 11. 6. 2014 do 10. 9. 2014. Dlouhodobé vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu bylo žalobkyni vydáno, neboť byla ve vysokém stupni gravidity a případná cesta na Ukrajinu by jí mohla způsobit zdravotní komplikace. Žalobkyně porodila dne ... Podle § 43 odst. 1 zákona o pobytu cizinců se povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění pobytu na území uděluje na žádost cizince, kterému bylo uděleno vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území podle § 33 téhož zákona, *pokud pobyt cizince na území bude delší*

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

než šest měsíců a trvají-li důvody, pro které bylo toto vízum uděleno. Žalovaná se plně ztotožnila s argumentací správního orgánu I. stupně, že důvody, pro něž bylo žalobkyni uděleno dlouhodobé vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území, tj. pokročilý stupeň gravidity, již pominuly.

6. K odvolacímu tvrzení žalobkyně, že je zde nový důvod, pro který podává žádost o povolení k trvalému pobytu, neboť jak manžel žalobkyně, tak její dcera pobývají na území České republiky na základě povolení k trvalému pobytu, a dále že odvolání bylo podáno z opatrnosti, aby do rozhodnutí o povolení k trvalému pobytu měla žalobkyně legální pobyt na území, žalovaná podotkla, že z cizineckého informačního systému zjistila, že žalobkyně neměla ke dni vydání napadeného rozhodnutí podanou žádnou žádost o povolení k trvalému pobytu. K dokumentu, který byl dne 26. 3. 2015 doložen k předmětné žádosti a označen jako žádost žalobkyně o povolení k trvalému pobytu, žalovaná poznamenala, že dle § 169 odst. 14 zákona o pobytu cizinců je cizinec povinen žádost o povolení k trvalému pobytu podat osobně. Pokud by bylo podání učiněno jiným způsobem podle § 37 odst. 4 správního řádu, mohl by správní orgán učiněné podání akceptovat pouze v případě, pokud by se žalobkyně dostavila do 5 dnů k potvrzení podání žádosti na příslušné pracoviště.
7. Žalovaná se ztotožnila se závěrem správního orgánu I. stupně, že žalobkyně nesplnila zákonné podmínky pro vydání povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem strpění pobytu na území dle § 43 odst. 1 s odkazem na § 33 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Upozornila přitom na skutečnost, že vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území je zcela specifický institut, který se uděluje ze zákonem stanovených taxativních důvodů uvedených v § 33 odst. 1 zákona o pobytu cizinců a nemá nahrazovat jiné typy dlouhodobých víz. Žalobkyně by tudíž měla svou situaci řešit jiným způsobem, resp. jiným vhodným pobytovým oprávněním.
8. V žalobě podané proti napadenému rozhodnutí žalobkyně konstatovala, že byla žadatelkou o dlouhodobý pobyt za účelem strpění pobytu na území České republiky. Předpokladem jeho udělení je předcházející pobyt na základě dlouhodobého víza za účelem strpění dle § 33 zákona o pobytu cizinců, které měla žalobkyně uděleno s platností od 11. 6. 2014 do 10. 9. 2014. Důvodem, proč nemohla opustit území ČR, byl pokročilý stupeň gravidity. Po narození dcery dne ... podala žalobkyně předmětnou žádost. Důvod pro vyhovění její žádosti spatřovala ve velmi nízkém věku dcery a dále v tom, že dosud nedošlo k jejímu povinnému očkování. V průběhu řízení o předmětné žádosti získala dcera žalobkyně trvalý pobyt na základě sloučení rodiny s otcem (manželem žalobkyně – pozn. soudu), který na území ČR pobývá na základě trvalého pobytu již více než 10 let.
9. Žalobkyně namítla, že žalovaná při vydání napadeného rozhodnutí porušila § 3 správního řádu, když prokazatelně nezjistila stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Žalobkyně pochází z města Luhansk na východní Ukrajině a za současné bezpečnostní situace v této oblasti je nemožné, aby i s dcerou odcestovala na Ukrajinu. Nemá zde již žádné sociální či pracovní vazby, majetek či bydlení, neboť veškeré své snahy o trvalé zázemí napřímila do ČR, o čemž svědčí i trvalý pobyt jejího manžela a dcery. Správní orgán je při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí povinen zohlednit závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec občanem. Žalovaná v daném případě nepřihlédla k věku její dcery, která se do předmětné situace dostala ne z vlastního rozhodnutí a nemohla ji reálně nijak

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

ovlivnit. Nucené vycestování žalobkyně by bylo v rozporu s Úmluvou o právech dítěte a Úmluvou o ochraně základních lidských práv a svobod. Její dcera je na žalobkyni zcela závislá a její odcestování z České republiky není reálné. Žalovaná také nedostatečně zhodnotila možnost žalobkyně řádně o dceru pečovat za aktuální bezpečnostní a ekonomické situace na Ukrajině, a to vzhledem ke skutečnosti, že v zemi původu nemá žádné silné rodinné či příbuzenské vazby ani finanční zázemí. Žalobkyně má za to, že žalovaná při posouzení práva na respektování rodinného a soukromého života žalobkyně a její rodiny nerespektovala rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2013 č.j. 8 As 118/2012 – 45, podle kterého je v otázce nuceného vycestování cizince nutné vycházet z judikatury ESLP vztahující se k článku 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Dále pak žalobkyně s poukazem na judikaturu Ústavního soudu poukázala na základní principy interpretace právních norem a na nepřípustnost užití přepjatého formalismu (nález Ústavního soudu ze dne 3. 2. 1999 sp. zn. Pl. ÚS 19/98 a nález ze dne 20. 1. 2000 sp. zn. III. ÚS 150/99), jakož i na nezbytnost vycházet při nalézání práva z individuálních rozměrů každého případu, které jsou založeny na zjištěných skutkových okolnostech.

10. Žalovaná navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Ve vyjádření k žalobě konstatovala, že dlouhodobé vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území bylo žalobkyni vydáno s platností od 11. 6. 2014 do 10. 9. 2014, neboť byla ve vysokém stupni gravidity a případná cesta na Ukrajinu by jí mohla způsobit zdravotní komplikace. Vzhledem ke skutečnosti, že žalobkyně dne ... porodila, již netrvají důvody, pro které bylo žalobkyni dlouhodobé vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území uděleno. Dále žalovaná odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí a zopakovala v něm uvedené závěry. K námitce, že žalobkyně pochází z města Luhansk na východní Ukrajině, přičemž za současné bezpečnostní situace je nemožné, aby i s dcerou odcestovala na Ukrajinu, žalovaná uvedla, že je pravdou, že Ministerstvo zahraničních věcí České republiky v současné době důrazně doporučuje občanům necestovat do Doněcké a Luhanské oblasti Ukrajiny, a je tedy zřejmé, že je v této oblasti zvýšené riziko pobytu. To však nic nemění na tom, že v případě žalobkyně již netrvají důvody, pro které jí bylo uděleno dlouhodobé vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území, a nejsou tak splněny podmínky zakotvené v § 43 odst. 1 zákona o pobytu cizinců.
11. K námitce, že v napadeném rozhodnutí nepřihlédla k nízkému věku dcery žalobkyně a k tomu, že by nucené vycestování žalobkyně bylo v rozporu s Úmluvou o právech dítěte a Úmluvou o ochraně základních lidských práv a základních svobod, žalovaná odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí a zdůraznila, že v případě žalobkyně se jednalo o žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu, přičemž cizinec pobývajícím na území na základě dlouhodobého víza za účelem strpění pobytu si musí být vědom skutečnosti, že po zániku překážky, která mu brání ve vycestování, bude nucen území opustit, nebo si zažádat o jiný pobytový status.
12. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo. V posuzované věci vyšel z následně uvedené právní úpravy:

Podle § 33 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců ve znění účinném k datu vydání napadeného rozhodnutí ministerstvo udělí vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území cizinci, kterému ve vycestování z území brání překážka na jeho vůli nezávislá nebo jsou-li splněny podmínky podle § 179 odst. 5.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

Podle § 43 odst. 1 povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění pobytu na území uděluje ministerstvo na žádost cizince, kterému bylo uděleno vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území podle § 33, pokud pobyt cizince na území bude delší než 6 měsíců a trvají-li důvody, pro které bylo toto vízum uděleno.

Podle § 3 správního řádu nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.

13. Po provedeném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
14. Námitka žalobkyně, že žalovaná dostatečně nezjistila skutkový stav věci, a porušila tak § 3 správního řádu, protože nepřihlédla k nízkému věku dcery žalobkyně, ani ke špatné bezpečnostní situaci ve východní části Ukrajiny, odkud žalobkyně pochází, není důvodná. Předně je třeba konstatovat, že žalobkyně tuto argumentaci neuplatnila v podaném odvolání, a žalovaná se jí tak v napadeném rozhodnutí nemohla zabývat. Soud nepochybuje o tom, že bezpečnostní situace v Luhansku není dobrá (Ministerstvo zahraničních věcí České republiky svým občanům nedoporučuje do této oblasti cestovat), tato skutečnost ani další důvody, na které žalobkyně nově poukazuje (nízký věk její dcery, neexistence sociálních či pracovních vazeb k Ukrajině, udělení povolení k trvalému pobytu na území ČR jejímu manželovi a dceři), nemohou nic změnit na tom, že žalobkyně v době rozhodování správního orgánu I. stupně o předmětné žádosti ani v době vydání napadeného rozhodnutí nesplňovala zákonem stanovené podmínky pro udělení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění pobytu na území dle § 43 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Ze znění tohoto ustanovení zcela jednoznačně vyplývá, že pro udělení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění pobytu na území České republiky musí cizinec kumulativně splňovat celkem tři podmínky: 1. muselo mu být dříve uděleno vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území podle § 33 zákona o pobytu cizinců; 2. pobyt cizince na území bude delší než 6 měsíců; a 3. trvají důvody, pro které bylo vízum zmíněné v první podmínce uděleno. Z ustanovení § 43 odst. 1 zákona o pobytu cizinců je zřejmé, že povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění pobytu na území České republiky je úzce spojeno s předchozím rozhodnutím správního orgánu o udělení víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu cizince na území. Udělení dlouhodobého pobytu dle zmíněného ustanovení má své místo pouze v těch případech, kdy nadále trvají důvody, pro které bylo takové vízum cizinci uděleno a kdy lze zároveň důvodně předpokládat, že pobyt cizince na území bude delší než 6 měsíců. Jestliže ale odpadnou důvody, pro které bylo cizinci vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění jeho pobytu na území uděleno, není důvod k tomu, aby mu bylo za týmž účelem, tj. za účelem strpění jeho pobytu na území, vydáváno povolení k dlouhodobému pobytu.
15. Třetí podmínka zmíněná v předchozím odstavci v případě žalobkyně prokazatelně nebyla splněna. Jelikož jí vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území bylo uděleno z důvodu vysokého stupně její gravidity, důvod pro udělení tohoto víza nepochybně zanikl dne ..., kdy žalobkyně porodila dceru. Žalobkyně tak již v době podání předmětné žádosti (srpen 2014) podmínky pro udělení dlouhodobého pobytu za účelem strpění pobytu na území nesplňovala, protože důvod, pro který jí bylo dříve vízum k pobytu nad 90 dní za účelem strpění pobytu na území uděleno, ještě před podáním této žádosti odpadl. Žalobkyně si dle názoru soudu byla této skutečnosti dobře vědoma. Nasvědčuje tomu skutečnost, že v odvolání sama připustila, že ho podává toliko

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

z opatrnosti, aby měla na území České republiky legální pobyt do doby rozhodnutí o její žádosti o udělení povolení k trvalému pobytu.

16. Veškeré skutečnosti, které žalobkyně považuje za důvody, pro které by mělo být její žádosti o udělení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění pobytu na území vyhověno (nízký věk její dcery, to, že dosud nedošlo k jejímu povinnému očkování, udělení povolení k trvalému pobytu její dceři na základě sloučení rodiny s otcem) se zcela mívají s důvodem, pro který bylo žalobkyni uděleno vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území (jak již bylo opakovaně konstatováno shora, tímto důvodem byl vysoký stupeň její gravidity). Žalobkyní uváděné skutečnosti jsou tak zcela irelevantní pro rozhodnutí o předmětné žádosti, neboť nemohou nijak ovlivnit klíčový závěr správního orgánu, že důvod, pro který bylo žalobkyni vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území uděleno, již netrvá. Totéž platí i pro další skutečnosti, na které žalobkyně nově poukázala až v podané žalobě (špatná bezpečnostní situace v místě původu žalobkyně a neexistence jejích vazeb na Ukrajinu). Soud se tedy plně ztotožňuje se závěrem žalované, že důvody, které žalobkyně považuje za stěžejní pro vyhovění její žádosti, nejsou relevantní.
17. Vzhledem k závěru, že žalobkyně nesplňuje jednu ze zákonem stanovených podmínek pro vyhovění žádosti, protože odpadl důvod, pro který jí bylo dříve uděleno vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území, nebyl správní orgán povinen zjišťovat skutečnosti týkající se bezpečnostní situace v místě původu žalobkyně a (ne)existence jejích vazeb na Ukrajinu, protože tyto skutečnosti by na jeho rozhodnutí nemohly nic změnit. Žalovaná tudíž nepochybila, jestliže se těmito skutečnostmi v napadeném rozhodnutí nezabývala.
18. Soud neshledal opodstatněnou ani námitku, že nucené vycestování žalobkyně by bylo v rozporu s mezinárodními úmluvami, protože by v takovém případě nemohla pečovat o svou dceru. Rozhodnutí o zamítnutí předmětné žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění pobytu na území není rozhodnutím, jímž by byla žalobkyni ukládána povinnost nuceného opuštění území ČR. Taková situace by mohla nastat až v případě řízení o správním vyhoštění žalobkyně, kdy teprve by byl správní orgán povinen zkoumat dopady rozhodnutí o vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobkyně. Právě k tomuto typu řízení se vztahuje judikatura ESLP, již se žalobkyně v žalobě dovolává.
19. V projednávané věci nebylo povinností žalované, aby se zabývala posouzením přiměřenosti dopadů rozhodnutí ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců. V rozsudku ze dne 18.11.2015, č.j. 6 Azs 226/2015 – 27 Nejvyšší správní soud konstatoval, že „*Ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců obsahuje pouze demonstrativní výčet kritérií, ke kterým správní orgány přihlédnou v případě, že jim zákon ukládá povinnost posuzovat přiměřenost dopadů rozhodnutí. Tak je tomu např. v případě rozhodování dle § 19 odst. 1, § 37 odst. 2, § 46a odst. 2 zákona o pobytu cizinců a některých dalších rozhodnutí. Jak správně uvedl krajský soud, k aplikaci ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců tak může dojít teprve tehdy, pokud některé ustanovení zákona správnímu orgánu v konkrétním případě povinnost zkoumat přiměřenost dopadů rozhodnutí ukládá.*“ Ustanovení § 43 zákona o pobytu cizinců správnímu orgánu neukládá povinnost zabývat se při vydání zamítavého rozhodnutí o žádosti cizince o udělení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění pobytu na území přiměřenosti dopadů takového rozhodnutí. Je to ostatně logické, protože samotné

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

posouzení otázky přiměřenosti nemůže zhojit nesplnění některé z podmínek, jimiž zákon podmiňuje vydání kladného rozhodnutí o žádosti. Nic takového ze zákona dovodit nelze.

20. Žalovaná tedy správně vyhodnotila, že v případě žalobkyně nebyly splněny zákonné podmínky pro vydání jí požadovaného pobytového titulu. Nelze než přisvědčit argumentaci žalované, že povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění pobytu na území je výjimečným institutem, který dopadá toliko na ty případy, v nichž není možné užít jiný pobytový titul. Ve shodě s názorem žalované má soud za to, že je věcí žalobkyně, aby svou rodinnou situaci (kdy její manžel i dcera pobývají na území České republiky na základě uděleného povolení k trvalému pobytu) řešila jiným způsobem, tj. podáním žádosti o jiné vhodné pobytové oprávnění.
21. Námitku, v níž je žalované vytýkán přepjatý formalismus, žalobkyně nijak nespécifikovala. Neuvedla, v čem konkrétně přepjatý formalismus ze strany žalované spatřuje a toliko odkázala na judikaturu Ústavního soudu, která se týká dané problematiky. Soud neshledal, že by žalovaná při vydání napadeného rozhodnutí postupovala formalisticky. Za přepjatý formalismus rozhodně nelze považovat postup, kdy správní orgán zamítne žádost cizince, který nesplňuje zákonem stanovené podmínky pro to, aby jeho žádosti bylo vyhověno. Právě tak tomu bylo i v nyní projednávané věci.
22. Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
23. Za splnění podmínek zakotvených v § 51 odst. 1 s.ř.s. soud o věci samé rozhodl bez nařízení jednání.
24. Protože žalobkyně nebyla ve sporu úspěšná a žalované žádné účelně vynaložené náklady v řízení nevznikly, soud ve druhém výroku rozsudku v souladu s § 60 odst. 1 s.ř.s. rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách www.nssoud.cz.

Praha 15. srpna 2018

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

Mgr. Martin Kříž, v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.